

„Segíts-Ég!”

Mirjam már korán felébredt, hogy elkészítse az útravalót urának. Sötét volt, a felkelni készülő aransárga tünemény még nem jelent meg a látóhatáron, de már lehetett tudni, hogy új napra virradtak Jeruzsálem határában a fák és megművelésre a földek.

- Simon! Simon! Merre vagy? – suttogta az asszony és meglepődve látta, hogy eltérően, mint máskor, férje alig mozdul. Szinte még a fáradtság ült ki az arcán, amikor a mécseslámpát odatartva hitvese arcához, megrázta a vállát.

- Mi az, alszol? Mened kell, hiszen várnak a mezőn már! – erősködött. Úgy mondta, mintha éppen most házasodtak volna össze, és még nem tudná férje, mit is kell egyre-másra tenni ezen a kietlen tájon.

Simon lassan megmozdult. Felült a földre fektetett ágyából és jól vigyázott, hogy gyermekeit kikerülve felső ruházatát felvegye, hogy fel ne ébredjenek, mert jaj, ha hamarabb hallatják a hangjukat.

- Képzeld! Álom volt! – mondta Mirjam a vizeskorsóval a kezében, hogy a kúthoz menjen.

- Álmodtál? Csak képzeled! Nem gondolod, hogy ebben a sanyarú helyzetben majd pont téged fog megszólítani az Örökkévaló!

- De igen! – állította határozottan a feleség. – Azt álmodtam, hogy ma segíteni fog rajtunk!

- Rajtunk? Ugyan már, ha segítene, akkor fel kellene minket szabadítania a római rabságból!

Még sötétben botorkált, de lábai könnyedén megtalálták a sarut. Hamarosan már róttá az utcákat és kereste társait, hogy elinduljanak. De ma valahogy csendesebb volt a táj, szinte egy hang sem futkározott a sötét utcák keresztjében. Megrettent egy pillanatra. Mi történt? De aztán csak újra egyik lábát a másik után tette, komótosan lépdelt, mire Dáviddal és Benjáminnal összeért a tekintetük.

- Érzitek? – mondta nekik, de ásításuk után nem is válaszoltak a feketeségbe belevágott kérdésére. Ők is csak azért jöttek, hogy tegyék a dolgukat. – Gyerünk, kicsit gyorsabban, mindjárt égető lesz a meleg!

Teltek az órák, de Simon gondolata a reggel történteken cikázott. Nem tudta, nem bírta kiverni a fejéből. Időközben befejezték a munkát és elindultak hazafelé. Zajokat lehetett a néma pusztaságban hallani. Fülelt, de nem sikerült kivennie, mit is kiabálnak az emberek.

Sietősen lépdelt. Ez már nem a reggeli lassú menetelés volt, falta a kilométereket. Egyre közelebb ért a zajos tömeghez, már messziről látta, hogy egy embert taszigálnak, lökdösnek a római centurio katonái. Az öklök pedig fenyegetően lendültek afelé, aki súlyos terhét cipelte, egy keresztet. Arca fájdalmasan sebes volt, vértől csapzott arcán egy töviskoszorút is meglátott.

- Mi történt? Mit csináltak vele? Mit követett el? – tűnődött, amikor egy kard pengéjének hegye a torkának szegeződött.

- Segíts neki! – ordította az arcába a katona. Simon ismerte a rómaid, gyakran bántotta társait, mégis most keményen visszaválaszolt.

- Nem akarok! Segítsen neki az, aki akar! Nem ismerem, még az kellene, hogy én is úgy végezzem, ahogy ő!

- Ne vitázz, mert megjáród! – és nyomatékosította Fulvius azzal, hogy odalökte a kereszt mellé.

Simon felnézett a földről és észrevette, hogy fia és Mirjam is ott áll a tömegben, némán, szinte döbbenettel arcukon. Felismerte és rájuk tekintve megértette, hogy nem tehet mást. Felesége arcát maga előtt látta, hogy egy véres kínzóeszközt kell megfognia és vinnie.

Nehéz volt és a kereszt egy szálkája beleállt kemény ujjbegyébe.

Lassan felállt az elítélt is. Beletekintett a szemébe és valami megmagyarázhatatlan szomorúság jelent meg a szemeiben, egyben mintha reménykedett volna. Simon összezavarodott.

-Menjünk! - mondta a fehér ruhába öltözött embernek. Lassan a hömpölygő tömeggel együtt elindultak a Golgota felé. Simon nem szerette a helyet, a fiát sem engedte sose a közelébe, féltette tőle.

Amikor felértek, a katonák durván bántak vele, mintha ő lenne az elítélt. Simon gyorsan távolabb állt meg az idegentől, akit már nem tartott olyan veszélyesnek, mint korábban hitte. Sőt, egyre inkább közelebb érezte magához, mintha örökké ismerte volna. Aztán összetalálkozott a tekintetük, majd megszólalt, a nehéz út során először és utoljára: - Köszönöm! Ne félj, nem lesz bajod!

Simon szíve összefacsarodott a látványtól. A megvert arc mögött meglátta az igazi tekintetét az ács fiának. A tömeg már régóta kiabálta az úton a nevét. Jézus, Jézus a názáreti...

Úgy érezte, hogy kikényszerített segítsége Jézus számára valójában őt magát, Cirenei Simont emelte fel a hitelenség földjéről. Ekkor eszébe jutott a reggeli pillanat, amikor Mirjam azt mondta, hogy ma segíteni fog rajtunk a Mindenható! Az idegen eközben a földre került, majd kifeszítve a kereszten átölelte a világot, miközben arcát a kezeibe temette Simon. Még hallotta az engesztelő szavakat: - „Bocsásd meg nekik Uram, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!”

Mirjam kezét érezte meg a vállán. A teste még fáj a kereszt terhétől, de a lelke már meggyógyult.

-Jézus valóban segített nekünk! Menjünk békében haza! – és lassan, egymást átölelve elindultak haza. Beesteledett. A szálkát gondosan félretette. Holnap új napra virrad...